

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVII. évfolyam 11. szám. 2016. június 1.

Ára 0,80 lej

Küldetésben

A Jézus által kiválasztott tanítványok egyszerű emberek voltak, java részük halászatból élt. Sokban hasonlítottak hozzánk. Gondoljunk csak Tamásra, aki előbb nem hitte el Jézus felátadását. Olyanok voltak, mint mi: versengtek az első helyért. Akkor voltak elégedettek, amikor a Jézus dicsőségéből nekik is jutott valami, de megfutamodtak a veszélyek elől. Csak fokozatosan fedezték fel és ismerték meg, kicsoda Jézus. Igen, mert életünk minden területe annak a szeretetnek a kifejeződése, amellyel Jézus elárasztja szívünket.

A Szentírás bennünket is arra tanít, hogy Jézus tanítványai legyünk, akik a bűnből való szabadulás örömét hirdetik. Ahogy Isten a csillagokat nemcsak a csillagászok számára teremtette, úgy a Szentírást sem csupán a teológusok számára íratta, hanem mindazok számára, akik Jézus biztató szavát hallani akarják. Csak általa szabadulunk meg önző énünkől, csak általa jutunk el az Istennel való közösségre. Nekünk méltó keresztyéni életünkkel mindenben Krisztushoz kell igazodnunk. Fölösleges azt monda-

ni, mi nem tanultunk, nem vagyunk jó keresztyének, hitünk ingadozó és kétségekkel teli. Jézus újra csak azt üzeni: az örömhírt nekünk kell terjeszteni, még hozzá mindenkinek. Ő jobban bízik bennünk, mint mi saját magunkban.

Kívánsága az, hogy követői teljes egységben éljenek. Ez azt is jelenti, hogy felelősséget kell vállalnunk egyházunkért, és képességeink szerint be kell kapcsolódnunk az egyházi élet formálásába. Az evangélium üzenete életünk megjavítására, egész belső világunk megújítására hív. Meg kell tagadnunk önmagunkban a hasznot kereső embert, hogy a Szentlélek felátamassa azt az újat, aki Krisztus szívével tudja szeretni Istent és embertársát.

A keresztség szent sákramentumának gyakorlásában vállaljuk, hogy Jézus bizonyágtevői leszünk. Arra hív el minket, hogy örömhírként hirdessük: általa Isten ma is szeret minket. Szeretetünk gyakorlásában mondjuk el mindenkinek: térjete meg, mert elközelített a menynek országa.

Bányai László

(Folytatása a 3. oldalon)

Zsoltár orgonasípokon és kövekkel

A közelmúltban megszólalt a balázstelki templom új orgonája, melyet a holland BartJaap de Bakker ajándékozott a gyülekezetnek. A hangszer ünnepélyes átadására hálaadó istentisztelet keretében került sor.

A Brassói Református Egyházmegyéhez tartozó Balázstelke első okleveles említése 1332-ből való. Évszázadokig jobbágyfalu volt, szá-

mos magyar nemesi családnak – így a Bogáthi, Dezsőfi, Haranglábi, Hunyadi, Szentiváni, Székely, Héderfáji, Bakócz, Salfalvi, Töreki, Diene-si, Lépes, Vizaknai Geréb és Báthori családnak – volt itt birtoka. Balázstelke első református magyar lakói szolgáltni jöttek a grófi birtokra. Róluk, hitbeli kitartásukról is szólt Szegedi László esperes ünnepi igehirdetésében, melynek alapigéjeként a 2Sám 7,17–22-ig terjedő verseit, illetve a 135. zsoltár első öt versét választotta.

„Érkezett 12 szolgál, akik bár egy katolikus főurat szolgáltak, megmaradtak a református hitben – mondta Szegedi László. – Honnan jöttek? Egyszerű családokból jöttek. A föld munkájától jöttek. S lám, ma nem kunyhók és cselédanyák állnak itt, hanem Balázstelke tele van szép nagy házakkal, amelyek lakóinak munkásságát dicsérik. De milyen ez a közösség, hogy az Úr ekkora méltóságra emelte? Azon kevés gyülekezet közé tartozik, ahol nagyobb templomot kellett építeni, mert a meglévő kicsinek bizonyult.

Tamás F. Attila

(Folytatása a 4. oldalon)

Osvát Erzsébet

Gyermeknapra

Napsugár,
napsugár,
ragyogj, süss ma szebben!
simogasd a gyerekeket
lágyan, melegebben!

Madarak,
madarak,
cinkék, csalogányok,
köszöntő dalotok
vígán csattogjátok!

Virágok,
virágok,
szegfűk, tulipánok,
a lánykákat, a fiúkat
virulva várjátok!

Hadd legyen
ez a nap
egy nagy öröme!nk!
Ezt kívánom én a világnak
minden gyermekének.

Az iszlamizáció kísértete

A *Frankfurter Allgemeine Zeitung* arról számol be, hogy egy hamburgi evangélikus templomot mecsetté alakították át. A szerző a templom mecsetté alakulásának történetéhez nem fűz különösebb kommentárt, inkább csak korrekten leírja az átalakulás, valamint az ezzel járó támogató, illetve tiltakozó kísérőjelenségek történetét. A cikk mégis pozitív kicsengésű, hiszen az eset úgy van bemutatva, hogy a kezdeti nehézségek ellenére a kedélyek mégis lecsillapodtak, s mindenki megnyugodott abban, hogy a pusztulásra ítélt, elhagyott templom megmenekült. Megújult, mert új funkciója lett. Mecset lett belőle. „Azóta már az egykori Kapernaum-templom fölött arany betűkkel ez olvasható: Allah – és mindenki elégedett.” Lehet persze praktikus szempontból nézni a történetet. Számomra az eset mégis megrendítő. Ami a keresztyéneknek nem kell, az kell a muszlimoknak. Nagyon is.

Szóval lehet praktikus szempontból is nézni egy keresztyén templom mecsetté alakulását. A kérdés itt egész egyszerűen az, hogy mit kezdünk elhagyott templomainkkal?

Köntös László

(Folytatása a 4. oldalon)

Tanulságos igék

A Szentlélekről (II.)

„És az égből hirtelen nagy zúgás támadt, mint a sebesen zúgó szél zendülése, és betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd lángnyelvhez hasonlók jelentek meg előttük, amelyek elkülönültek, és mindegyikükre szálltak.” (ApCsel 2,2–3)

Bár megünnepeltük már pünkösdöt, de maradjunk még ennél az áldott ünnepnél, hisz üzenete olyan gazdag a számunkra. A pünkösdöt a keresztyén ünnepek mostohagyermekének is szokták nevezni. Míg karácsony mindenkit megszólít, mert van karácsonyfa és ajándékozás, még húsvét is valamennyire, ugyanis sok népszokás kötődik hozzá (locsolkodás, tojásfestés), addig pünkösdrel már a legtöbb ember nem tud mit kezdeni. Ez felfoghatatlan a legtöbbünk számára.

De nem csak mi vagyunk bajban ezzel az ünnepel, így volt ez 2000 évvel ezelőtt is. Akkor is azt kérdezték az emberek: mit jelentenek e különös dolgok, jelek? Mi persze már megszoktuk, hogy minden pünkösdkor halljuk e történetet, s hallunk e jelekről, amelyek sokatmondóak, és három üzenetet hordoznak. Próbáljuk most ezeket megérteni.

A jelek először is a beteljesedésről beszélnek. Lukács, a könyv írója két jelről is beszél. Először is egyfajta zúgás hallatszik, s közben tüzes nyelvek jelennek meg. Szél és tűz tehát. Aki a Bibliát ismeri, tudja, hogy e jelek nem itt tűnnek fel először az üdv történetben. Mózes a Tízparancsot átvétele alkalmával a hegyen találkozik az Úrral, a hegyet villámlások és dör-

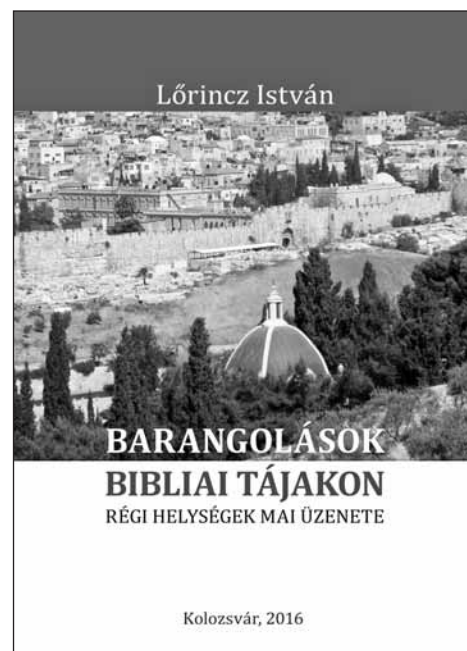
gések rázkódtatják meg. A rabbinisztikus hagyomány szerint Hóreb hegyén 70 tüzes nyelv volt látható. A 70-es szám akkor a népek számát jelképezte. Ezen magyarázat szerint eljön az idő, hogy nemcsak egy, hanem minden nép részese lesz Isten teljességének.

A pünkösd a zsidóknál az aratás ünnepe volt, és ekkor emlékeztek meg a törvényadás-szövetségkötés eseményéről is. De azon a rendkívüli pünkösdön újra jelek voltak. Szél és tűz, amelyek azt jelentették, hogy ami ott a Hórebben elkezdődött, az beteljesedett. Az Istennel való szövetség kibővült úgy, hogy már nemcsak Izrael, hanem a népek is beletartoznak. Pünkösd csodája azt jelenti, hogy Isten szeretete áttör minden határt. Ezért pünkösd a misszió ünnepe is. Legalább ilyenkor imádkozunk többet a világ népeiért. A misszionáriusokért, akik sokszor életüket kockáztatva hirdetik a világ eldugott zugaiban az evangéliumot.

A jelek azonban nemcsak a beteljesedésre utalnak, hanem bizonyosságot is adnak. A Szentlélek nem „beosont” ebbe a világba, hanem láthatóan, mindenki számára tapasztalhatóan jelent meg. Ott, Jeruzsálemben mindenki hallhatta az igehirdetést: a Szentlélek kitöltése tagadhatatlan tény volt. Belépett e világba, és már soha nem lehet kiüzni onnan. A szél és a tűz azt a bizonyosságot jelentik számunkra, hogy Isten bennünk lakozik. A Lélek kitöltése nemcsak végállomás, hanem csúcspont is. Csúcspontja annak, ami karácsonykor kezdődött. A bölcső azt hirdette, hogy velünk az Isten. Húsvét azt, hogy Isten értünk a halált is legyőzte. Pünkösd pedig felteszi mindenre a koronát, mert azt hirdeti: Isten bennünk lakozik. S ahol Isten lakozik, ott valami új kezdődik el. Pünkösd a nagy változások ünnepe is.

Talán azt mondja valaki: én ezt nem látom, ha körülnézek ebben a világban. Sokkal inkább azt látjuk, hogy a gonoszság lelkei uralkodnak az embereken. Azt látjuk, hogy baj van a családokban, a társadalomban, de még az egyházban is. Mégis hinnünk kell, s e dolgok indítsanak még buzgóbb imádkozásra a Szentlélek kitöltéséért és munkájáért. Jézus is biztat: imádkozunk Szentlélekért, mert mennyei Atyánk sokkal inkább ad Szentlelket azoknak, akik ezt tőle kérik.

A jelek világossá teszik számunkra pünkösd jelentését. Lukács azt mondja, hogy se-

Megjelent Lőrincz István újabb könyve, a *Barangolások bibliai tájakon*. Ahogy a szerző első könyve, az *Istennel kezdeni*, ez a kiadvány is egyszerű, mindenki számára érthető népi teológia.

A kiadvány megrendelhető, megvásárolható egyházkerületünk iratterjesztésénél és a kolozsvári Biblos könyvesboltban.

besen zúgó szélnek zendülése volt, tehát nem volt igazi szél. Ha ott lett volna egy barométer, akkor szélcsendet mutatott volna. Nem csapódtak be az ajtók, de mégis volt valami különös erő, aminek hatását érezték. Mert a Szentlélek abban tényleg hasonlít a szélhez, hogy nem látható, de mozgásba hoz, és előreviszi életünk vitorlás hajóját bizonyos és meghatározott cél felé.

A második jel a kettős tüzes nyelvek. A Szentlélek és a tűz elválaszthatatlanok egymástól. Ezt Keresztelő János fejezi ki a legszebben: aki utánam jön, erősebb nálam, ő tüzrel és Szentlélekkel keresztel majd. A tűz először is fényt áraszt. Ezért ami láthatatlan volt, láthatóvá válik. Meglátszik bűnünk, tehetetlenségünk, rejtett vágyaink, bűnös szenvedélyeink lepleződnek le. De mindenekelőtt leplezi és megítéli hitetlenségünket, ami minden más bűnnek a gyökere. A tűz viszont melegséget is jelent, amely elűzi a hideget. Ha valamire nagyon nagy szükségünk van, az a Szentlélek melege. A tűz nem csak kellemes lehet, égethet is. A Bibliában a tűz Isten ítéletének jelképe is, de sokkal inkább szentségének a jele. Aki elutasítja Krisztust, annak Isten haragjával kell előbb-utóbb szembenéznie. A tűz a megtisztítás eszköze is. Az aranyat, ezüstöt a tűzben tisztítják, ahol megolvad, és így kikerül belőle a salak, a szenny. Sokszor Isten a szenvedés kohójába helyez minket, hogy kiégjen belőlünk a szenny.

A kettős tüzes nyelvek mindenkire rászálltak, akik ott voltak. Mindenkinek a szívét betöltötte a Szentlélek. Vagyis Isten Lelke személyesen adatik mindenkinek. Bárcsak ma is sok emberre töltetne ki!

Lőrincz István

Kórházlelkészek Erdélyben

Kolozsvár

Buzogány Emese, Megyei Sürgősségi Klinika
Elérhetőség: e-mail: buzoganyemese@gmail.com,
tel.: 0740-368663

Balogh Gyöngyi, Onkológia

Elérhetőség: e-mail: gybalogh@gmail.com,
tel.: 0740-295770

Brassó

Magyari János, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: magyarioan@yahoo.com,
tel.: 0721-564553

Marosvásárhely

Lakatos Gabriella, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: lakatos.gabriella@gmail.com,
tel.: 0746-091941

Korodi Csaba, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: csabakorodi62@gmail.com,
tel.: 0723-331317

Szászrégen

Szép Ildikó, Városi Kórház

Elérhetőség: e-mail: szep.eduard@yahoo.com,
tel.: 0726-529977

Bánffyhunrad

Lukács Margit, Városi Kórház

Elérhetőség: e-mail: lukacsmanyika@yahoo.com,
tel.: 0724-056691

Sepsiszentgyörgy

Orbán Edit, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: edit.orban@yahoo.ca,
tel.: 0729-807973

Küldetésben

(Folytatás az 1. oldalról)

Meg vagyunk-e győződve arról, hogy Isten országa elérkezett, és ez örömhír számunkra? Milyen tettekkel igazoljuk, hogy ez az örömhír több szavainknál, vallásos műsorainknál vagy prédikációinknál?

Legyen igazi célunk az, hogy mi is, mások is mind közelebb kerüljünk Krisztushoz. Jézus azért jött a Földre, hogy megismertesse magát, megmutassa Isten szeretetét. Soha nem találjuk meg igazi küldetésünket, ha szemünket nem irányítjuk Krisztus céljára, és lelkünket nem fordítjuk arra, amit ő értünk cselekszik.

Jézus szívében

Sok-sok száz évvel ezelőtt az azték harcosok és polgárok a Nap-piramis és a Hold-piramis hatalmas lépcsőfokain haladtak fennebb és fennebb, egészen a piramis csúcsáig. Amire felértek a tűző napsütésben, és verejtéküket letörölték a homlokukról, a földi léttől elszakadva megmagyarázhatatlan isteni magasságban érezték magukat. Sajátos katartikus állapotba kerültek. Ziháló szívük egyszerre telt meg hálaadással és félelemmel. Hitük szerint az arra érdemesültek ugyancsak ziháló szívét késsel kiszaggatták, hogy feláldozzák az isteneknek, kiemelten a kukoricaisten, Quetzalcoatl tiszteletére.

Keresztény létemre valami hasonlót éltem át egészen más dimenzióban, amikor „Jézus

A Szentírást azért adta ajándékként nekünk, hogy általa Jézus örökkévaló beszéde az emberek számára érthető módon kifejezésre jusson. Amint az állatok között csak az ugyanazon fajtához tartozók értik meg egymás nyelvét, ugyanúgy a Szentírás érthetősége csak azok számára tárul fel, akik meghallják a Szentlélek életre hívó beszédét, vagyis akiknek a szemét a Szentlélek teszi alkalmassá a látásra és értelmét a megértésre.

Itt az ideje, hogy felébredjünk. Örvendjünk, mert Jézus velünk van. Itt az ideje, hogy felkeljünk a mindennapok szürkeségéből, hirdessük az üdvösség örömhírét, és járjunk Jézus küldetésében. Egyre többen valljuk ma már, hogy Európa újraevangelizálása nélkül nem lehet jövője az öreg kontinensnek.

szívében” jártam, amikor felmáztam a Jézus szíve kilátóhoz.

Székelyszentléleknél tértem le a földútra, majd néhány kilométer után gyalog folytattam. A szívverésem legalább húsz dobbanással nőtt, mire megmáztam a domb kevésbé meredek oldalát, és kitértem a Mária-útra. Néhány száz méteres visszafelé sétálás után megérkeztem a hatalmas méretű kilátóhoz. Erőt gyűjtöttem, és élveztem a csodálatos panorámát, a székely falvak és az örök természet szimbiózisát. Aztán bementem a hatalmas fémszerkezet belsejébe, és egyre zihálóból szívvel haladtam fennebb és fennebb a lépcsőfokokon nagyobb és nagyobb magaslatba. Közben meg-megálltam, imádkoztam, elmélkedtem. Akkori örömeimre és bánataimra gondoltam. Szinte észre sem vettem, máris felértem a csúcsra. Ott engem is megcsapott a hála és a félelem szele. Leírhatatlan módon éreztem, mit jelent a hit, remény és szeretet hármassága. Szeretettel tettem meg. Kiszakadtam a földi valóságából, és Koncz Zsuzsa slágerének szövege jutott eszembe: „Ég és föld között repül velem, vezess át a túlsó partra, vigyél át az életen.”

Emberi mivoltom csúcsára értem. Az állatvilágból felemelkedő, isteni ideálokat kergető, embernek megmaradó létem kiteljesedett. Testem lebegett, lelkem pihegett, szellemem üzent: „Életed gondjait és fájdalmait, egész sorsát nemcsak ösztönökhöz, hanem istenhez közeledve is meg lehet oldani. Többet kell tekintened a jóra! Az életedben fészkelő sok csodára, öröme, alkotásra. Adj hálát istenednek!”

A Jézus szíve kilátó fémkolosszusának „agyá-

Lehet, mert kell!

... ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! (Zsolt 46,11)

A 48/49-es szabadságharc és forradalom és a két világháború során, a haza védelmének kard általi szolgálata várt az akkori hősökre. Ma Isten egészen más szolgálatot vár tőlünk. Az életben maradását. A magyarnak maradását. A Trianon utáni időben a nagyoknak is megroggyant a térde, a hite. A sok-sok küzdelemnek, zaklatásnak és támadásnak kitett Makkai Sándor kolozsvári püspök, a fájdalmas kényszerűség súlya alatt végül kitette a pontot, és így összegzett: Nem lehet! És elment Debrecenbe, Kis-Magyarországra teológiai tanárnak. Ez a fájdalmas tömondat eszméletű sokkhatásként érte az erdélyi magyarságot. Ez a kijelentés sok-sok tényszerű igazságot is magában hordozott, és azokból indult ki. Makkai Sándor záróbeszéde számos értelmiségit bírt szóra és szólaltatott meg. Míg nem egyikük, Reményik Sándor Lehet, mert kell címen fogalmazta meg ellenvéleményét.

Be kell vallanunk, mi is nagyon gyakran, talán naponta is, e két kérdés között ingadozunk. A kisebbségi lét hol meggyengít, hol megerősít. Hol a kényszerű önfeladás van közelebb a szívünkben, hol pedig csak azért is, foggal és körömmel valljuk, akár kínok és könnyek között is: magyarnak is lehet lenni e helyen. Lehet, mert kell! Emlékezzünk, mert egy egészséges öntudatú, identitású nemzet emlékezik az övéire. Az elődökre. A neves és névtelen hősökre. Tudjuk, hogy mi lett a vége ennek a lokális konfliktusnak indult háborúnak. Ország- és nemzetvesztés. Ahogy a klasszikus érettségi sláger összegez: zsebre vágott minket a történelem. S egy nemzet kérdezte, könnyek között: „Hol vannak a katonák?” Hol van Erdély? Hol van a Felvidék? Hol Kárpátalja? Hol a kezem, a lábam? Miféle istentelen törvény nevében szabadlnak szét a világ aktuális urai egy nemzetet?! Éppen ezért a szívünk mélyéig átérezve, azonosulva tudjuk mormolni Babits Mihály száz éve kelt szavait: „Miatyánk ki vagy a mennyekben, / harcokban, bűnökben, szennyekben, / rád tekint árva világod: / a te neved megszenteltessék, / a te legszebb neved: Békesség! / Jöjjön el a te országod.” (Miatyánk – 1914)

Fábián Tibor

A Jézus szíve kilátó egy Jézust ábrázoló műalkotás Farkaslaka falu határában, Hargita megyében. A 958 méter magas Gordon-tetőn elhelyezkedő szobor kilátóként is működik. Az alkotás legfőbb alapanyaga rozsdamentes acél, és egy kétméteres betonalapzaton áll. A Zawaczky Walter szobrászművész tervei alapján készült alkotást 2013. augusztus 17-én avatták fel. A szobor fejrészébe csigalépcső vezet. 22 méteres magasságával Kelet-Európa legmagasabb Krisztus-ábrázolásának számít. A monumentális Jézus-szobrot számos kritika éri kinézete, méretei és anyaga miatt.

ban” tudatosult bennem a Szentháromság. Nemcsak az ember-állat-Isten hármassága, nemcsak a test-lélek-szellem egysége, hanem a keresztény (református) hitem szerinti Szentháromság. Jézus szívében, az isteni magaslaton a Szentlélek kitöltetett.

Az azték istenhitet csúcsra emelő szertartással ellentétben Jézus „szívében”, „agyában”, „tüdejében” egyedül voltam. Vagy mégsem?

És hitem nem követelt emberáldozatot. Vagy mégis?

Jézus áldozata szabályozta szívverésem.

Ábrám Zoltán

Zsoltár orgonasípokon és kövekkel

(Folytatás az 1. oldalról)

Más településeken a templomok üresen állnak, itt 12 családból kétszáz lelkesé nőtt a gyülekezet, s nem lankad az imádságos lélek.”

A holland adományozók tudomást szereztek arról, hogy imádkozó nép a balázstelki, s ezért azt az orgonát, amelyre nincs már szükségük, nekik ajándékozták, hogy sok évig dicsőítse Istent. Szegedi kiemelte, hogy a holland nép mintegy ötszáz éve folyamatosan próbál Erdélyre figyelni. Ennek eredményeként ma a 440 erdélyi gyülekezetnek 540 hollandiai testvérgyülekezete van. Ez bizonyítja, hogy van közösség a Krisztusban.

Az esperes emlékeztetett egy csodás balázstelki történetre. A Haller család utolsó képviselője, Haller István – aki többször látogatott a faluba a kerelőszentpáli és küllővári birtokáról – a családi kriptá köveit az alakulófélben levő református egyháznak ajándékozta, s azokból meg is épült 1928-ban a templom. A gróf példája követendő: „ő nem a halált akarta ünnepelni, nem a halálnak akart házat építeni, hanem az életet szolgálta, hirdette a krisztusi feltámadás bizonyosságát – mondta Szegedi. – Eközben ma, amikor a templomok építése akadozik, a temetők tele vannak obeliszkekkel, melyek egyáltalán nem azt hirdetik, hogy nekünk

a feltámadásba vetett hitünk a legnagyobb erősségünk. Amikor mi is a sok felesleges építmény helyett templomot építünk, akkor mondhatjuk el magunkról azt, hogy Isten kegyelme működik közösségünkben.”

Az igehirdetést követően Markó Gábor egyházkerületi főgondnok köszöntötte az ünneplő gyülekezetet, s kijelentette: a balázstelki gyülekezet élni akar, és ezt folyamatosan bizonyítja.

Az orgonát Basa Anna nagyenyedi Márkos Albert-díjas művész szolgáltatta meg. Ambrus Attila egyházmegyei főgondnok megjegyezte, az orgonamuzsika minden emberi szónál ékebben bizonyította, hogy a zene az ember Isten iránti hálójának a legszebb megnyilvánulása. Az orgona a teremtés valamennyi hangját tartalmazza, az emberi érzelmek teljességének kölcsönöz visszhangot. Johann Sebastian Bach gondolatát idézte: „minden zene célja, hogy Isten dicsőségét zengje, és kikapcsolódást nyújtson a lélek számára.” Végül Kodály Zoltánt parafrazálva arra utalt, hogy teljes lelki élet zene nélkül nincs, hiszen vannak a léleknek olyan régiói, melyeket a zene világít be, s ez a világosság mostantól a balázstelki templomot is beragyogja.

Az orgona adományozója, Bart-Jaap de Bakker elmondta, néhány nap alatt megtapasztalhatta a nyugati gazdagságot, a hazai roma közösségek mélyszegénységét és a balázstelkiek mély hitét. Sok tanulsággal járt ez a néhány nap. A hangszert, amelyet a gyülekezetnek ajándékozott, a Reil fivérek, Han és Albert építették 1963-ban. Egymanuális orgona 400 síppal. Az orgona szállítását vállaló Middelharnis-Sommelsdijk tevékenységéről Wim Hoogmoed számolt be. Fellépett a nagyenyedi vegyes kórus Basa Anna vezényletével.

Az orgona ajándékozásában döntő szerepet vállaló Lőrincz István marosvásárhelyi alsóvárosi lelképásztor Reményik Sándor alkalomhoz illő, *A kövek zsoltára* című versét szavalta nagy átéléssel.

Az ünnepi alkalom eszembe juttatta a balázstelki lelkész,

Kiss Csaba öt évvel ezelőtti szavait: „ami a jövőt illeti: azt teljes mértékben Isten kezébe tesszük le. Tudjuk, népünket csak Jézus Krisztus kegyelmébe helyezhetjük biztonságba. A Szentlélek volt a megtartója eddig is az Anyaszentegyháznak, és hisszük azt, hogy ha eddig itt, Balázstelkén sok csodáját éltük át Isten kegyelmének, akkor továbbra is irgalmas lesz e kis közösséghez.” Így legyen!

Az iszlamizáció kísértete

(Folytatás az 1. oldalról)

A válasz nem is olyan egyszerű, ha meggondoljuk, hogy az egyházas keresztyénség drámai hanyatlásával a belső migráció következtében a régi településszerkezet átalakulásával keresztyén templomok ezrei maradtak gazdátlanul. Európa-szerte ránk maradt egy templomi infrastruktúra, amely még jelezte a keresztyénség egész társadalmakat lefedő történelmi jelenlétét. Üresen maradt templomok ezrei jelzik azt a földcsuszamlás-szerű átalakulást, amely az európai társadalmakban az utóbbi kétszáz évben (mióta is?) lezajlott. Ugyanakkor éppen mert ingatlanokról van szó, a templom mint a kulturális örökség „mozdíthatatlan” része, nem tudta követni ezeket a változásokat, és sok esetben itt maradt mementóként.

A kérdés az, hogy mit kezdjünk velük? Egy mai „szekuláris racionalitás” felől nézve, azt is lehetne mondani, hogy a templom csak egy épület, s a kérdés voltaképpen nem más, mint az, hogy miként lehetne azokat újrahasznosítani. Teljesen mindegy, milyen célra. Ilyen kísérletekről tudunk. Lett a templomból áruház, szálloda, kulturális központ, vagy csak egysze-

rűen adásvétel tárgya. Az egyik felekezet eladta, a másik megvette. (Erről, mármint a keresztyén építészeti örökség jövőjéről, modernizálásának lehetőségeiről ma is éles viták folynak, de ez a kérdés egy másik cikket követelne.)

Viszont a hamburgi eset mégis újszerű, hiszen itt nem pusztán arról van szó, hogy egy templom nem templomi funkciót kap, hanem arról, hogy egy elhagyott keresztyén templomból ismét templom lesz, csakhogy nem keresztyén, hanem muszlim. Nos ennek olyan szimbolikus jelentése van, amely nagyon súlyos üzenetet hordoz.

Nem gondolnám magamról, hogy iszlamofóbiában szenvednék. Tehát tökéletesen megértem, hogy az Európában élő és egyre nagyobb számban bevándorló muszlimoknak szükségük van kultuszhelyekre. Aki csak egy kicsit is bele tud helyezkedni a migránsok élethelyzetébe, pontosan tudhatja, hogy lelki támaszra is szükségük van, s ezt – éppen mert erős a valósi identitásuk – a mecsetben fogják megtalálni. Nem véletlen, hogy a cikk szerint a hamburgi 50 mecset mindig tele van, de többre lenne szükség. Érteni vélem az igényüket. Viszont az is könnyen belátható, hogy a határtalan bevándorlásnak egyik kézzelfogható következménye az lesz, hogy a szükségszerűen gomba módra szaporodó mecsetek látványa egy pillanat alatt

átrajzolja a ma még keresztyén templomok által meghatározott európai kulturális teret. Ha ez ugyan ma még számít egyáltalán.

Egy keresztyén templom mecsetté alakítása messze túlmegegy azon, ami szerintem a tolerancia határain belül még elfogadható. A templom ugyanis Európa kulturálisan keresztyén identitásának térbeli kifejeződése. Ha egy templomból mecset lesz, akkor ez sokkal többet jelent annál, minthogy egy templomot átalakítanak és újrahasznosítanak. Még gondolni sem merek arra, hogy a hamburgi eset modellé váljék, s az üresen hagyott keresztyén templomokból mecseteket csinálnak. Nem tudnám ezt másként értelmezni, csak kulturális térfoglalásként, amelynek az a lényege, hogy az Európában megjelenő iszlam a keresztyén örökség még megmaradt szimbólumait is keresztyénietleníti. Ezt más szóval úgy hívják, hogy iszlamizáció. Ráadásul nem erőszakkal, hanem egész egyszerűen úgy, hogy a keresztyén Európa feladja önmagát. Valószínűleg azért, mert fogalma sincs arról, hogy ez az út hova vezethet. Míg a bevándorlóban jövevényt lát, addig valójában a jövevény a honfoglaló.

A hamburgi evangélikus templom mecsetté alakulása komolyan megérintett. Ha ez lesz az elhagyott keresztyén templomok „újrahasznosításának” útja, akkor Európának annyi. Európai segédlettel. S ne legyenek kétségeink: ha az európai keresztyének millióinak nem kell a saját templomuk, majd kell a muszlimoknak. De akkor már késő lesz.

(a szerző a Dunántúli Református Egyházkerület főjegyzője)

„Otthonból” otthonba

Sikertörténet a Kolozsváron végzett hajléktalanmisszióban

A Frătean család három éve került az utcára, amikor albérletük új tulajdonosa kilakoltatta őket. Történetük szemünk előtt lassan – amint a bizalom is –, csak lépcsőről lépcsőre bontakozott ki. Missziós alkalmainkon rendszeresen ott voltak, keresték Isten közelségét, reménységüket belé vetették, együtt imádkoztunk lelki erőért, kitartásért, s akkor, amikor a belefáradás fejét felütötte, mellettük állva bátorítottuk, a magunk módján igyekeztünk reményt táplálni.

Az utolsó tél hónapjait egy udvaron felállított, bannerekből készült sátorszerűségben töltötték. Számukra ez jelentette az otthont. Nehéz ugyan otthonnak nevezni, de az volt. A szél befújt, az eső becsorgott sátrukba, ágyuk átnevedett, port nem volt honnan törölni, egy helyen kellett főzni, mosni, mosakodni, de mégis jó volt, mert a szeretet lángja sosem lankadt, sőt még jobban égett. Mindnyájunk számára példaértékű lehet az, ahogyan egymást azokban a nehéz napokban is támogatták, és azon magatartásuk, hogy soha nem panaszkodtak. Ismertük életkörülményeiket, s mindig rákérdeztünk hogylétükre, s olyankor csendben elmondták szívük bánatát, de nem siránkoztak, nem könyörögtek, követelöztek, csak azt mondták: „Isten fent van, s az élet meg tovább.”

A töretlen bizakodás, a normális élet utáni vágy mindig jelen volt, akkor is, amikor testi-lelki betegségek gyötörték őket. De az Úristen nem feledkezett el róluk, a megpróbáltatások után, az elérkezett időben közbelépett. Embe-reket indított el arra, hogy tervét megvalósítsák.

Február folyamán az események hirtelen felgyorsultak. Először a 20 éves ifjút alkalmazták, majd az édesanyját is visszavették előző munkahelyére. Azután ismerősön keresztül egy új albérleti lehetőség kínálkozott. A román tulajdonossal sikerült találkozást egyeztetni, amelyen hosszan elbeszélgettünk a misszióról, hogy ezt a Protestáns Teológiai Intézet hallgatói végzik önkéntesen, hogy segíteni szeretnők a hajléktalan és nehéz helyzetben levőket, majd a lakhatási feltételeket tárgyaltuk át. Mosolyogva állapítottuk meg, hogy jó lesz együtt tenni ezért a családjért.

Nemsokára be is költöztek. Berendezkedtek, majd ezt követően egy esti órában meglátogattuk. Mindannyian vártuk már a találkozást, elbeszélgettünk, s kiderült, a család mellett többen állnak, mint azt gondoltuk, vagy remélni lehetett volna. A család két munkáltatója is felkarolásukra vállalkozott. Nem kell nagy dolgokra gondolni, de sok kicsi sokra megy. Ekkor vált számomra világossá, hogy az Úristen több embert indított el tudunk nélkül tervének megvalósítására. Nem számít az, hogy én magyar vagyok, ők pedig románok, hanem csak az, hogy Isten eszközként akar használni nemzeti-ségtől függetlenül.

A látogatás végére hagytam a legfontosabbat: a Biblia átadását. Igét olvastam, majd együtt imádkoztunk előremenetelükért, hitükért, egészségükért. Ezt követően fennállva adtam át a családfőnek a Bibliát. Csak négyen voltunk egy egyszerű lakásban, s mégis az a pillanat könnyfakasztó ünnep volt, mintha karácsony vagy húsvét lett volna, mintha templomban lettünk volna. Jövőbeli lelkipásztorként először voltam családlátogatóban, de rendkívüli, életre szóló élmény volt.

A családot a jövőre nézve sem hagyjuk magukra, hanem mellettük leszünk tovább is. Ennek jele volt a közelmúltban tett újabb családlátogatás. Öröm töltött el, amikor a párnák között megpillantottam a Bibliát, amelyből elmondásuk szerint rendszeresen olvasnak. Mindezekért Istennek legyen hála!

Béres Levente
teológus

Fogadj örökbe egy kazettát!

Határon túli összefogás a bogártelki templom megújulásáért

Kevés olyan gyülekezetet ismerni az egyházkerületben, ahol a hivatalos imahét két hétig tart. Ezen kevesek közé tartozik a kalotaszegi Bogártelke is, ahol idestova már több mint egy évtizede mindig nagy érdeklődéssel várják a hívek a szélrózsa minden irányából érkező vendéglelkészeket. A helyiek számára kéthetes ünnepet jelent ez a hiterősítő és evangelizációs alkalom. Az elmúlt évek során a meghívott igehirdetők között nem csupán református lelkészek voltak, hanem megfordultak már körünkben unitárius, baptista kollégák és katolikus szerzetes papok is. Idén az imahét rendhagyó

záróalkalmán László Gábor rákoscsabai baptista lelkész, a Budapesti Baptista Teológia tanára hirdette az igét. Elkísérte őt gyülekezete ifjúsága és a sokak által ismert közszereplő, Mező Misi énekes is, akik lelkészükkel együtt szolgáltak az Úrnak. László Gábor nem először hirdetett igét a bogártelki gyülekezetben, nem ettől volt különleges ez az istentisztelet.

Egy sok éve dédelgetett álom vált valóra ezen a vasárnapon, amikor a jelenlévő Rákoscsabai Béthel Alapítvány kuratóriumi tagjai ünnepélyes keretek között bejelentették: szeretnék támogatni középkori templomunk kazettás mennyezetének teljes felújítását.

De hogyan jutott el a Béthel Alapítvány Bogártelkére, és miként lett egy néhány éves barátságból értékmentő összefogás? A történet kezdete négy évvel ezelőtre nyúlik vissza, amikor a gyülekezet egyik tagja, dr. Léránt István, a Semmelweis-egyetem oktatója gyülekezeti kirándulást tervezett Erdélybe, és felkért, legyen segítségére a szervezésben. Ennek az eredményeképpen jutott el egy autóbusznyi lelkes társaság Kalotaszegre.

Istentisztelet után került sor a megállapodás ünnepélyes aláírására

Akkortájt kezdődött el egy nagyobb javítási munkálat a templomunkon, amit közelről is szemügyre vett a kis csapat. Így kerültem közelebbi kapcsolatba a gyülekezet lelkészével, László Gáborral, illetve az alapítvány kuratóriumi tagjaival. E látogatás után közölte velem Baricsán Attila kuratóriumi tag, hogy Isten a szívükre helyezte Bogártelkét. Akkor még nem sokat értettem mindebből, később azonban világossá vált számomra e szavak súlya. Amikor az anyagiak hiánya miatt nem tudtuk befejezni a tetőzet felújítási munkálatait, Attila futárral küldte el a hiányzó pénzüsszeget. Ezt követően meghívtak a rákoscsabai baptista gyülekezetbe, ahol a perselyes adományt egyházközségünk

Pataki Levente Csaba

(Folytatása a 8. oldalon)

Ne feledkezzetek el rólunk!

Találkozások üldözött iraki keresztényekkel

Andrea Wegener 2014-ben Irakban a GAIN nevű keresztény katasztrófasegély-csapat tagjaként számtalanszor hallotta ezt a mondatot: „Ne feledkezzetek el rólunk!” Az egyik iraki keresztény így fordult hozzá: „Tudod, mindenünket elvették. Mondd el történetünket!” És Andrea Wegener 158 oldalas megrázó, *Megmenekülve a vadász hálójából* című dokumentumkötetében sok mindent leírt.

Az Iszlám Állam két éve Moszulban ultimátumot szegezett a keresztények torkának. Sokan elmenekültek, éppen oda is, ahol ő és katasztrófavédelmi munkatársai dolgoztak: Erbilbe. Saját bőrén tapasztalta, mit jelent az IS könyörtelensége, ami tíz-, majd százerek menekülését idézte elő, keresztényekét, de síitákét, jezidiekét egyaránt. Andrea sokakkal beszélgetett, legutolsó beszélgetésére 2015 őszén került sor. Éjjel-nappal készenlétben lévő tudósítóként rőtta betűt számolatlan emberi drámáról. Nem

kis bátorságot, hitvalló elszántságot tükröz a könyv előszava, amit *Emanuel Youkhana*, a Keleti Asszír Egyház archimandritája írt. Ő a könyvben nyilvánosságra került szavai után is otthon maradt. Az archimandrita, de Andrea is sokat kockáztatott. A főpap a maradásával az életét, míg a könyvszerző visszatérésével Németországba a bosszú célkeresztjébe került. A fiatal szerzőről annyit, hogy előbb Lipcsében tanult germanisztikát, majd amerikanisztikát és

A könyv szerzője nemcsak a Közel-Keleten, hanem az afrikai kontinensen és Haitin is sokat segített a hátrányos helyzetűeken

történelmet, gyakorló évét az USA-ban és Kenyában töltötte.

Menekülés a vadász hálójából

Ez a drámai és napjaink terrorizmusától áthangolt, a félelem, a féltés és az újabb embertelenség tetteit sejtető könyvcím sem tudja visszaadni a való élet abszurditását, aminek sokan lettek áldozatai a Közel-Keleten. Wegener hamar megérezte a segítségnyújtás különleges ízét. A haiti földrengés idején (2008) már ott volt a helyszínen segítők között, megrázó és felemelő élményeiről írta első könyvét *Egy csöppnyi vigasz* címmel. Irakban évekkel később minden nap csak a fájdalommal és a panaszokkal szembesült. A történeteket neki átadók igazából szabadulni szerettek volna a vadász hálójának szorításából. Legalábbis addig, amíg elbeszéljük megpróbáltatásait. S a meghallgatás már a virtuális szabadulás pozitív érzését keltette bennük, még ha csak órákra is. Illúzió lenne a megfélemlítettek lelkében a félelemnélküliség pillanatait átélni? Illúzió lenne az üldöztetés közben azt érezni, hogy megsza-

badultak a vasököl szorításából? Nem! Mindez nem illúzió, hanem reménység a reménytelenségben, lelkileg átélt szabadulás. S van, amikor ez a legtöbb, ez maga az élet. A megmaradás. A könyv ezért a hangtalanok, a döbbenetben elnémultak, a hallgatásra ítéltk segélykiáltása is.

Akiknek a Biblia mentette meg az életüket

A könyv címe egyértelmű, világos utalás a 124. zsoltárra, ami Dávid zarándokéneke, hálaadás a szabaddításért. Ott olvassuk a címet adó, motiváló verset: „*Lelkünk megmenekült, mint a madár a madarász töréből*” (7. vers). Ugyan a legtöbb történet menekülésről, elűldözésről, kegyetlenkedésről szól, de egy jó részük egyben szabaddítástörténet is. Nemcsak virtuális, hanem valóságos – olyanoké, akik ténylegesen megmenekültek a madarász törétől, akik

ugyan a puszta életükért futottak, de még volt hova. Vagy egyszerűen maradt a menekülés maga. (Vajon nekünk, ha arra fordulna sorsunk, hogy menekülni kellene, hova, merre vezetne az út?) De életben maradtak. Olvashatunk arról a házaspárról is, akiknek az életét szó szerint a Biblia mentette meg. Egy IS-katona már rájuk emelte a gépfegyvert, de mivel a férj zsebében lévő Bibliával igazolta, hogy ők keresztények, „csak” elhajtották, elűldözték őket. Ma Kurdisztánban ők működtetik a térség egyetlen keresztény rádióadóóját. A szerző napló formában lejegyzett napi történetei nem puszta tudósítások a pokolból, mintha kívülálló lenne, hanem hús-vér történetek, melyek a közelében estek meg.

Nem véletlen, hogy az író a hit óriásainak nevezi az iraki keresztényeket, akiknek a hite még inkább megedződött a háború, az erőszak, az éhség és a szenvedés próbatételei alatt. Mély és erős gyökerű hit ez, megelőzve évszázadokkal az iszlám születését azon a vidéken, s kitarva sok évszázados keresztényüldözés, pogromok ellenére. Az iraki otthon maradó keresztényeknek ismét hatalmas történelmi leckén

kell átészniük. A maradásnak nagy ára van: meg kell tanulniuk iszlám uralom alatt élniük, míg nekünk itt, Európában az iszlámmal együtt kell megtanulni élni. Egyik sem könnyű, egyszerű feladat, de keresni kell a modus vivendit mindkét helyen. Az emberhez, sőt az Istenhez méltó modus vivendit...

Teljesített megbízatás

A német keresztény vezetők webportálja, a *Livenet.de* korábban interjút készített Andrea Wegenerrel. Ebben több, a könyvében is szereplő, emlékezetes pillanatot sorol fel. Például azt, amikor a különböző felekezethez tartozó iraki keresztényekkel istentiszteleten volt együtt egy menekülttáborban. Nemrég még megvolt otthon mindenük, most földönfutókká váltak. De erős hittel imádkoztak, énekeltek a menekülttáborban is. Visszaemlékezve rájuk, Wegener így fogalmazott: „Nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy mellettük állhattam az istentiszteleten és az úrvacsoraosztásnál. Éreztük, hogy Isten előtt összetartozunk, s ez igen nagy erőforrás.” Ott és akkor értette meg, hogy el kell mondania történetüket itt Európában. Megértette, s teljesítette sokak kérését: Ne feledkezzetek el rólunk, adjátok tovább igaz történetünket. Andrea Wegener ezt megtette.

Dr. Békefy Lajos

A hitnek túl kell mutatnia a holnapon

Generális vizitáció Dicsőszentmártonban

Dicsőszentmárton valamikor iparának köszönhető virágzását, azonban a kombinát bezárása után a település lakossága rohamosan csökkenni kezdett. Ezzel együtt a város reformátussága is csökkent, a gyülekezet kétharmada 20 év alatt eltűnt. Többek között ezeket állapította meg az Erdélyi Református Egyházkerület generális vizitációja, amikor meglátogatta a Küküllői Református Egyházmegyébe kebelezett gyülekezetet.

A bizottságot a diakóniai házban fogadta az egyházmegye és az egyházközség elnöksége. Köszöntés után Korpos István lelkipásztor tartott áhítatot. Ezt követően Kató Béla püspök elmondta: bár a legtöbb egyházmegyében a legnagyobb gyülekezeteket látogatják meg, kíváncsi volt, hogy a Küküllői Ref. Egyházmegye e városában – kicsit elszigetelve a dombok között – hogyan élnek a magyar reformátusok.

A délelőtti folyamán a szakelőadók az ügyintézés ellenőrizték, az egyházkerület vezetői a Traian-iskolába látogattak el, ahol először az igazgatónővel, Ioana Bichişsel találkoztak. A beszélgetésből kiderült, a városban négy iskola van, ezekben 9 magyar osztály működik előkészítőtlől nyolcadik osztályig, valamint van egy líceum is, amelynek szintén van magyar tagozata. A négy iskolában 200 magyar diák tanul, ezeknek 40 százaléka a környező falvakból ingázik. Az igazgatónő elmondta: az ipari létesítmények bezárása miatt megcsappant a város lakossága, ma alig 21 ezer lakost számlálnak.

A beszélgetés után Fazekas Emese vallásánővel két osztályba is ellátogatott a bizottság, a hatodikosokkal röviden elbeszélgettek, majd az előkészítő osztályba mentek be, ahol éppen vallásóra következett.

Mindenható Istenünk, szerető édes Atyánk! Megalázva magunkat borulunk le előtted, megköszönve, hogy ez alkalommal is erősítetted hitünket, és jobbítottad életünket. Köszönjük a lehetőséget, hogy eljöhettünk a templomba megismerni méltóságos püspökünket és lelkes munkatársait, akik együttesen munkálkodnak egyházunkért. Alázattal kérjük közbenjárónkat, Jézus Krisztust, hogy lakozzon szíveinkben, és erősítse meg bennünk a jót. Tegyen minket alázatosakká és készsége arra, hogy mindenkit szeressünk vallásra való tekintet nélkül. Tudjunk lehajolni és segítő kezet nyújtani az elesetteknek. Kérjük Istent, hogy védje és óvja meg méltóságos püspökünket és munkatársait, hogy egyházunkat bölcsen tudják vezetni, és óvják meg a rossztól. Alázatosan könyörgünk, hogy imánk meghallgatásra találjon. Ámen.

**Inczéné Czövek Margit
dicsőszentmártoni gyülekezeti tag imádsága**

A polgármesteri hivatalban Sorin Megheşan polgármester fogadta a bizottságot. Kérdésre válaszolva kijelentette: a történelmi egyházakat a város százalékos arányban támogatja, összesen 100 ezer lej értékben. A támogatások kapcsán a püspök arra kérte a polgármestert: a közeljövőben jobban figyeljen oda a református egyházra, hiszen a régi templomot le kell bontani, az új felépítése pedig sok pénzbe fog kerülni. A visszaszolgáltatásokról szólva a polgármester kijelentette: nem sokat tud tenni, hiszen a különböző törvények miatt olyanok kaptak Dicsőszentmártonban földet, akiknek itt soha nem voltak területeik. Ezért a

A helybeliek népviseletben fogadták a bizottság tagjait

ségeket folytatnak. Emellett gondot viselnek az idősekre, betegeket látogatnak, utcagyerekekkel foglalkoznak, hajléktalanokat látnak el.

A presbiteri gyűlésen Szegedi László generális direktor szerint húsz év alatt a gyülekezet egyharmadára csökkent, de élete egybecseng a város leépülésével. A város vezetősége 1300 reformátust tart számon, míg az egyházközség csupán 953-at. Szegedi szorgalmazta a gyülekezeti vallásórák bevezetését és az új énekeskönyv használatát. Figyelmeztette a presbitériumot, hogy sok a vegyes házasság, ezért fokozottan oda kell figyelni az asszimilációra.

Kató Béla püspök elmondta, 62 éve volt Dicsőszentmártonban püspöki vizitáció. A rendszerváltás óta eltűnt a reformátusok egyharmada. Ez azt jelenti, kevesebb emberre jut az az egyház, amelyet örököltünk. Ma oda jutottunk, hogy ha egy ipari cég a városba

akar költözni, akkor nem biztos, hogy le tud telepedni, mert a munkára alkalmasak nem akarnak munkát vállalni. Ez az egyházra is hatással van, fiatalok nélkül márpedig nem lehet jövőt építeni. Ezért nagy kihívás, hogy ilyen körülmények között akarnak-e, tudnak-e új hajlékot építeni az emberek. Sok munka hárul a presbiterekre. A püspök szerint a lelki élettel kapcsolatos tapasztalataik nem egyértelműen örömteliek. Az ifjúság iskolai vallásos nevelése szép, de emellett az ő nevelésük a gyülekezet és a család feladata. Az új templomnak ők lesznek az örökösei, ezért fontos a lelki nevelésük. A püspök szerint Dicsőszentmártonnak azért kell élnie, mert központtá kell válnia a környező falvak számára, amelyek előbb-utóbb ki fognak ürülni. A hitünknek túl kell mutatnia a holnapon. Sok szempontból más gyülekezeti életre van szükség, az ezer embernek ismernie kell egymást, példaadónak kell lenni a régióban. Kató Béla szerint örömteljes, hogy vannak presbiteri körzetek, és hogy a presbiterek látogatják a körzetükhöz tartozó híveket. Nem szabad embereket elveszíteni, tudnunk kell egymásról. Ha nem lesz érzékeny a közösség a másik gondjaira, akkor azok is el fognak távolodni, akik ma még reformátusnak vallják magukat.

Kiss Gábor

Fotók: Kiss Gábor

Kató Béla püspök a nőszövetségi tagokkal való találkozón

város tartalékok nélkül maradt, így semmilyen kérést nem tudnak már teljesíteni. Megheşan arról is tájékoztatta a vendégeket, hogy norvég alapokból egy bölcsődét építenek, ám nem látja szükségét újabb iskola építésének, hiszen egyre fogynak a gyerekek, sok szülő már Marosvásárhelyre íratta a gyerekeit iskolába. A polgármester szerint Dicsőszentmártonban a vegyes családok a város jellegzetességévé váltak. A településnek jelenleg 14 százaléka magyar, számuk jelentősen csökkent a kombinát bezárása után. Közvetlenül a rendszerváltás után sokkal szívesebb volt a város, német óvodája és iskolája is volt. Sorin Megheşan arról is beszámolt, hogy a városban élő 18-30 évesek nem akarnak dolgozni: bár több cég is munkahelyeket ajánl, nem kapnak munkaeöret, pedig sok a munkaképes fiatal.

A délután folyamán Kató Béla püspök és Dézsi Zoltán főgondnok a Fáy Blanka-nőszövetség tagjaival beszélgetett, míg a konfirmandusokkal és a vallásórással Szegedi László generális direktor és Kántor Csaba püspökhelyettes találkozott. A nőszövetséget 1992-ben alakították újra, azóta megszakítás nélkül tevékenykedik. Kerekes Júlia nőszövetségi elnök szerint – bár egyre fogyatkoznak – tevékenységeikben nem lankadnak, lelki, szociális, kulturális, diakóniai tevékeny-

• **Protestáns Erdély.** A kolozsvári teológia egyháztörténeti tanszéke konferenciát szervezett az erdélyi protestáns egyházak (református, unitárius és evangélikus) történetét kutatók számára. A konferenciát Kolumbán Vilmos hívta össze azzal a céllal, hogy lehetőséget biztosítson az erdélyi protestáns egyházak múltjával foglalkozó kutatóknak eredményeik bemutatására. A mintegy harminc résztvevő előadása elsősorban 17–20. századi tematikájú volt, ezen belül a prezentációk többsége 18. és 20. századdal foglalkozott. Mind a 18. századi, mind pedig a 20. századi jellegű előadások arról tanúskodnak, hogy az egyháztörténeti tanszéken folyó forrásfeltárás és forráskutatás igen komoly eredményeket ért el, az előadók kivétel nélkül a szakmai elvárás csúcsát képviselték, így kutatásaik nemcsak hazai, hanem nemzetközi szinten is megállják a helyüket.

• **Új orgona Andrásfalván.** Hosszú évtizedek után újból orgonahang kíséri az andrásfalvi egyházközségben a gyülekezeti éneklést. A gyülekezet orgonáját hálaadó istentisztelet keretében avatták fel. A felújított orgonát, amelyet a kóródszentmártoni gyülekezettől vásárolt

Foto: Kiss Gábor

meg az egyházközség, Molnár Tünde orgonaművész szólaltatta meg. A hálaadó alkalmon Kántor Csaba püspökhelyettes hirdette az ígét, liturgiai szolgálatot Koncz László egyházmegei főjegyző végzett.

• **Mamácska Otthon Méréban.** Ünnepeles keretek között avatták fel Kolozsvár mellett a Diakónia Keresztyén Alapítvány mérái fiókjának új épületét, a Mamácska Otthont. A hálaadó

Foto: Kiss Gábor

istentiszteleten Kántor Csaba püspökhelyettes hirdette az ígét, majd Mezei Csaba helybeli lelkipásztor köszöntötte a jelenlevőket. A beruházás magatehetetlen, egyedül élő vagy családjaik által már nem gondozható idős embereknek nyújt lehetőséget létfontosságú orvosi, de egyben lelki ellátásra, arra, hogy valahol otthon érezhessék magukat. Az új épületrész – a régiben 14 éve nehéz anyagi helyzetű családokból származó és egészségügyi károsodásban szenvedő kiskorúakat támogatnak nappali foglalkozásokkal – széles körű társadalmi összefogással és külföldi segítséggel valósult meg. A neves esemény alkalmából tartották az *Adjunk életet a napoknak és napokat az életnek – kezdeményezés a palliatív ellátásért* címet viselő szociális-egészségügyi projekt zárókonferenciáját.

Olvasóink írják

Presbiteri konferenciák a Kolozsvári Református Egyházmegejében

A Kolozsvári Ref. Egyházmege Presbiteri Szövetségének évi közgyűlése után megtartotta a körzet presbiteri konferenciáit is. A találkozóknak otthont adott a kisbácsi, györgyfalvi és szászfenesi gyülekezet. A közgyűléseket dr. Bibza Gábor esperes rövid áhítata vezette be, ezt követően a PSZ elnöke, Floriska István köszöntötte a jelenlevőket, valamint ismertette a szövetség tevékenységét, célkitűzéseit, programját. Legfőbb célja a gyülekezet, közösség építése, a gyerekek és fiatalok bevonása a közösségi életbe. *A presbiter szerepe, feladata egyházunk és népünk megmaradása érdekében vívott szolgálatban* címen előadást tartott: Ősz Előd egyházkerületi levéltáros, Ballai Zoltán egyházkerületi gazdasági tanácsos, Tamás Ernő szucsági lelkipásztor. Az előadásokat követően közös beszélgetésre került sor, ahol elmondhattuk, mi a tennivalónk megmaradásunk, jövőnk érdekében: fontos a presbitérium és a lelkipásztorok közötti együttműködés, a presbiterek és a gyülekezeti tagok közötti állandó kapcsolattartás. Figyelmet kell fordítani gyerekeinkre, ifjainkra, vonjuk be őket a közösségi életbe, hiszen ők alkotják majd a jövő gyülekezetét. Gyerekeinket, ifjainkat ne

küldjük, hanem kísérjük el templomba. Megmaradásunk csakis akkor lehetséges, ha van szeretet. Köszönjük a házigazdáknak a szíves vendéglátást, Isten áldása legyen munkájukon, gyülekezetükön!

Szilágyi Melinda újalsóvárosi presbiter

Együtt, közösen, egymásért!

A Marosbogáti Ref. Egyházközség testvér-gyülekezetéből – Váchartyán és Erdőkertes, Magyarország – Gergely Ferenc Barnabás lelkipásztor pár gyülekezeti taggal ellátogatott gyülekezetünkbe. Orbán Miklós lelkipásztorunk vezetésével Kolozsváron az alsóvárosi egyházközség (kétágú) templomát és a nemrég tatarozott Farkas utcai templomot látogattuk meg, majd a széki templomban jártunk, amit uniós pályázati támogatással újítottak fel. Széken megnéztük a tájházat, múzeumot, rezervátumot. Ismerkedtünk nemzeti egységünk hagyományaival, és ismét megtanultuk, hogy terveinkből nem szabad kihagyni Istent. A közös programok alkalmával lelkünk Isten üzenetével gazdagodott, és feltöltődöttünk a szeretettel, melyet mindnyájan sugárzunk egymás felé. Ha egymásnak szolgálunk, Őneki szolgálunk. Mindvégig éreztük az áldást, és hálásak vagyunk a mennyei gondviselésnek az Igéért és a találkozásért.

Császár Anna, Marosbogát

Fogadj örökbe egy kazettát!

(Folytatás az 5. oldalról)

megsegítésére ajánlották föl. Majd pedig két évvel ezelőtt részt vállaltak a lelkészi lakás felújítási munkálataiban is. Mindeközben egyeztetés folyt arról, miként lehetne az 1794-ből származó kazettás mennyezetet restaurálni. A közös szolgálatok eredményeképpen a tavalyi évben megkezdődhetett e nemes munkálatok előkészítése. Első lépésként megbízható festőrestaurátort keresett az alapítvány, akit a szovátai Mihály Ferenc személyében meg is találtak.

A többéves együttműködésnek idén érett be a gyümölcse, amikor az alapítvány hivatalosan bejelentette: részt vállal a munkában. A Béthel Alapítvány elsődleges célkitűzése a határon túli magyarság támogatása – különleges figyelmet szentelve az értékmentésnek. Eddig valamilyen elképzelésüket megvalósították, remélik, hogy Isten e nemes szándékot is támogatni fogja. Baricsán Attila szerint korunkban nagy divatja van az „örökbefogadásnak”. Így született meg az ötlet: *fogadj te is örökbe egy kazettát, és légy részese az értékmentő szolgálatnak!*

Az istentiszteletet követően került sor annak a megállapodásnak az aláírására, amelyben a felek lefektették az együttműködés feltételeit. Az elhangzott felszólítás nem maradt eredmény nélkül. Az idén konfirmált ifjak már nem a szokásos, az egyháznak adományozott vagdalásos kézimunkán örökölték meg a nevüket, hanem gondolatban felvették azokat két örökbe fogadott mennyezetbeli kazettára. Ezt követte újabb 3 család adománya – így a nyolcvanból már 5 kazetta talált gazdára. Azóta többen is jelezték, szeretnék egy kazetta restaurálásának árát fedezni.

Hálás vagyok Istennek, hogy e nemes ügy mellé olyan embereket állít, akik felelősséget éreznek, hogy mindannyiunk közös álma megvalósulhasson. Szeretnék köszönetet mondani a rákoscsabai Béthel Alapítványnak, és mindenkinnek, aki ebben a nemes célban támogatni kíván bennünket. Nagy szeretettel várjuk a további örökbefogadókat! Ne feledjük az ige szavát: „annak örüljétek, hogy a nevetek föl van jegyezve a mennyben” (Lk 10,20).

ISSN–1223–8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár

Eötvös utca (str. Constanța) 1–3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem örzünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában
Felelős vezető: Dávid Zoltán